

Sygn. akt VI Ka 1366/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała (spr.)

SO Aleksandra Mazurek

Protokolant: asystent sędziego Michał Stachowiak

przy udziale prokurator Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 4 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy M. S., s. A. i F., ur. (...) w A. (Egipt)

oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk oraz art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 15 września 2014 r. sygn. akt V K 948/12

zaskarżony wyrok, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa: na rzecz adwokata M. W. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT oraz na rzecz adwokata C. P. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za zastępstwo adwokackie oskarżycielki posiłkowej z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Włodzimierz Suwała SSO Michał Chojnowski SSO Aleksandra Mazurek

Sygn. akt VI Ka 1366/15

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2005 roku do dnia 21 maja 2012 roku w W. znęcał się fizycznie i psychicznie na żonę K. S. oraz małoletnimi dziećmi N. i S. S. w ten sposób, że bił ich, szarpał, popychał, ciągnął za ubrania, ponadto małżonkę ciągnął za włosy, wszczynał awantury domowe z błahych powodów, podczas których używał wobec pokrzywdzonych słów powszechnie uznanych za obelżywe, groził wyrzuceniem z domu oraz wywiezieniem dzieci do Egiptu, zabraniał korzystania z łazienki, wyrzucał jedzenie z lodówki, dzieci zamykał w pokoju, nie pozwalał im oglądać telewizji i spotykać się z kolegami, zmuszał je do modlitw w języku arabskim i zabraniał śpiewać w języku polskim, w godzinach wieczornych głośno włączał muzykę i świecił światło utrudniając celowo wypoczynek nocny, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 15 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt V K 948/12 w ramach zarzucanego oskarżonemu M. S. czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca

2005 roku do dnia 21 maja 2012 roku w W. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną K. S. w ten sposób, że bił ją, szarpał, popychał, ciągnął za ubrania, ciągnął za włosy, wszczynał awantury domowe z błahych powodów, podczas których używał wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uznanych za obelżywe, groził wyrzuceniem z domu oraz wywiezieniem dzieci do Egiptu, co stanowi czyn z art. 207 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Nadto w ramach zarzucanego czynu uznał go za winnego tego, że w nieustalonych dniach przypadających w okresie od nieustalonego dnia 2010 roku do 21 maja 2012 roku w W., działając ze z góry powziętym zamiarem wielokrotnie znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz wielokrotnie naruszył nietykalność cielesną uderzając rękoma swojego syna N. S., co stanowi czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, w ramach zarzucanego czynu uznał oskarżonego za winnego tego, że w nieustalonych dniach w okresie od nieustalonego dnia 2011 roku do dnia 21 maja 2012 roku w W., działając ze z góry powziętym zamiarem wielokrotnie znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz wielokrotnie naruszył nietykalność cielesną uderzając rękoma swojego syna S. S., co stanowi czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone wobec oskarżonego kary Sąd połączył i orzekł wobec niego karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. W okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora. Zobowiązał go także do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. w miejscu jej pracy i miejscach publicznych w okresie próby.

Od powyższego wyroku oskarżony złożył apelację, w której przedstawia odmienny pogląd na ustalenia Sądu I instancji, z treści tej apelacji wynika, że oskarżony wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, jest oczywiście bezzasadna i stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji. W tejże apelacji oskarżony stara się w zasadzie przedstawić swoje zachowanie oraz siebie samego w zupełnie innym świetle, niż wynika to z zeznań świadków zeznających w niniejszym postępowaniu. Próbuje również przenieść ciężar odpowiedzialności za rozpad rodziny na pokrzywdzoną

Na wstępie zaznaczyć należy, że sprawy o czyny z art. 207 § 1 k.k. są często trudne do rozstrzygnięcia z tego względu, że brak jest bezpośrednich dowodów pochodzących od innych osób, niż pokrzywdzony czy oskarżony. Najczęściej jedynym bezpośrednim dowodem winy oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego, zaś dowodami pośrednimi – zeznania innych osób, które znają zachowanie oskarżonego z relacji pokrzywdzonego, rzadziej z własnych obserwacji (wszak sprawcy przemocy domowej rzadko dopuszczają się tych czynów w obecności osób postronnych), dokumenty w postaci obdukcji lekarskich, niebieskie karty itp. Oceniając zatem zeznania takich świadków niebezpośrednich, Sąd musi zawsze wnikliwie ocenić, czy świadkowie ci są wiarygodni, czy nie starają się przedstawiać oskarżonego w gorszym świetle, niż to wynika chociażby z relacji pokrzywdzonego, czy nie koloryzują, jakie jest ich nastawienie do oskarżonego itd.

W ocenie Sądu Okręgowego przesłuchiwani w niniejszej sprawie świadkowie zasługiwali, aby dać im wiarę. Warto zauważyć, że Sąd Rejonowy z odpowiednią ostrożnością podszedł do zeznań I. K. i H. K., którzy należą do rodziny pokrzywdzonej, w związku z czym byli w pewien sposób stroną sporu, ich zeznania mogły nie być zatem w pełni obiektywne. Zeznawali jednak adekwatnie i podali wszystko, co było im wiadome w sprawie, nie starali się wyolbrzymiać zachowania oskarżonego. Byli oni jednocześnie naocznymi świadkami zachowań noszących znamiona art. 207 § 1 k.k. wobec K. S., jak również znieważania i naruszania nietykalności cielesnej małoletnich S. i N. S., tj. czynów z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. Ich zeznania korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonej oraz małoletniego N. S..

Pozostałych świadków Sąd Rejonowy w uzasadnieniu stosownie podzielił na grupy w zależności od tego, jaką wiedzę na temat zjść w latach 2005-2012 posiadali. I tak osobno ocenił zeznania A. P., K. W., A. D., J. B., I. O., B. O., D. B., tj.

świadków, którzy mieli bezpośredni kontakt z pokrzywdzoną lub oskarżonym i wiedzę na temat czynów oskarżonego mieli z relacji pokrzywdzonych oraz z własnych obserwacji, nie mieli również interesu w pomawianiu oskarżonego.

Kolejną grupą świadków byli funkcjonariusze Policji, którzy wykonywali interwencje domowe u oskarżonego. Ich zeznania nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego, ale z pewnością stanowiły cenny materiał dowodowy i korespondowały z zeznaniami świadków z wcześniejszej „grupy”.

Następnie Sąd ocenił zeznania kolegów oskarżonego, które jednak nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia, dotyczyły one bowiem głównie zdarzeń sprzed okresu objętego zarzutem, zaś w latach 2005-2012 świadkowie ci nie mieli bezpośredniego kontaktu z rodziną oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędów w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, zebrany materiał dowodowy został oceniony swobodnie z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie można również stwierdzić w procedowaniu Sądu I instancji jakichkolwiek działań ujawniających uprzedzenia związane z pochodzeniem oskarżonego oraz wyznawaną przez niego religią. Niezasadne jest zatem stwierdzenie zawarte w apelacji oskarżonego, iż Sąd w jakiś sposób „pomaga” pokrzywdzonej z tego względu, że oskarżony jest Egipcjaninem i muzułmaninem.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek przesłanek do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, jak również do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wobec tego orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Aleksandra Mazurek	SSO Michał Chojnowski	SSO Włodzimierz Suwała
------------------------	-----------------------	------------------------